

Tebliğde Ayrımcılık

– fuatturker · 02 Ocak 2012

Müslümanın yerine getirmesi gereken önemli yükümlülüklerden biri tebliğdir. Tebliğ, iyiliği emredip kötülükten sakındırmak, insanları doğrulara davet etmektir. Allah Müslümanlara namaz, oruç, zekat ibadetleri gibi, tebliğ yapmayı da emretmiştir. Tebliğde, karşıdaki kişinin görüşleri, düşünceleri, inancı, cinsiyeti, ırkı, içinde yaşadığı toplumdaki kariyeri ayırım ya da tercih nedeni değildir. Çünkü Allah, tüm insanlığa tebliğ yapılmasını buyurur. Allah'ın emri gereği tebliğ yapan samimi mümin hiç kimse hakkında "bu kişinin düşünceleri çarpık", "bu kişinin giysileri uygun değil", "onun başı açık" ya da "şu kişi değişik bir gruba mensup; bu yüzden konuşulmaz, tebliğ yapılmaz" şeklinde düşünmez. Böyle bir düşünce Kur'an'a ve İslam'ın çıkarlarına terstir; ayrımcılıktır. Bazı kimseler, yukarıda özelliklerini belirttiğim kimselere tebliğ yapılamayacağı yönünde iddialarda bulunurlar. Ve böyle davranarak, düşünceleri ya da giysileri Kur'an'a uymayan insanları deccale, dinsizliğe hatta din düşmanlığına; dolayısıyla da cehenneme itmiş olurlar. İnsanlık tarihi boyunca, bizler için önemli örnekler olan peygamberler de, dönemlerinde yaşayan, ulaşabildikleri herkese ve toplumların önde gelenlerine tebliğ yapmışlardır. Müşriklerin alay etmelerine, baskılarına, hakaretlerine ve iftiralarına rağmen, bu ibadeti yerine getirmişlerdir. Deli, büyücü, çıkarıcı gibi sözlerle kendilerini alaya almaya çalışan kişilere de doğruları anlatmışlardır. Peygamberimiz (sav) Mekke'de geçirdiği 23 yıl süresince, kendisine tabi olan az sayıda müminle birlikte İslam'ı tebliğ etmiştir. Dahası Mekke müşriklerinin, ateistlerin, dinsizlerin eziyet ve hakaretlerine rağmen yılmadan mücadele etmiştir. Kınayanın kınamasından korkmadan, kadın, erkek, köle, müşrik, dinsiz, kavmin önde gelenleri gibi, her düşünceden, her ırktan, her inançtan insanla görüşmüştür. Bu çaba Medine'de de sürmüştür, Hristiyan ve Musevi din adamlarını da, inançlı olanları da, ateistleri de İslam'a davet etmiştir. Kur'an'daki peygamber kıssaları, tebliğin ayırmadan her insana yapılması gerektiğini haber verir. Hz. Yusuf(as)'ın zindandaki mahkumlara, Hz. İbrahim(a.s.)'in devrin en azgın karakteri olan Nemrut'a tebliğ yaptığını görürüz. Diğer yandan Hz. Musa (a.s.) Firavun'a tebliğ yapmıştır; kaldı ki Firavun İlahlık iddiasında bulunan bir inkarcıdır. Nemrut ve Firavun, şeytanın adeta kabuk gibi bağladığı kişilerdir. Tebliğde ayrımcılık yapılması gerektiğini söyleyenlerin mantığına göre Firavun ve Nemrut'a asla tebliğ yapılmaması gerekirdi. İnanan her insan, yaşadığı dönemin Firavun ve Nemrut'larına tebliğle sorumludur. Dolayısıyla müminler böyle bir sınır çizmezler. Ayrıca tebliğ, Allah'ı gereği gibi tanımayan ve Allah sevgisinden habersiz olan kişilere yapılır. Allah'ı gereğince tanımayan bir insanın ise Kur'an'a uygun olmayan düşünce ve görünüş içinde olması doğaldır. Hatta tebliğ yapan insana karşı üslubu olumsuz da olabilir. Ancak mümin tebliğden vazgeçmez; çünkü "... bundan önce siz de böyle idiniz; Allah size lütufta bulundu..." (Nisa Suresi, 94) ayetiyle bildirildiği gibi kendisi de daha önce cahil davranışlarda bulunmuştur. O her imkanı değerlendirir ve farklı yöntemlerle tebliğini sürdürür. İnsana hidayeti verecek olan Allah'tır. Bu nedenle mümin, zorlayıcı olmaz ya da baskı da yapmaz. O yalnızca hakkı anlatır; Allah lütfederse kişi Allah'a yönelir. Ancak kişi yüz çevirir, kabul etmezse mümin, "sizin dininiz size benim dinim bana" hükmüne uyararak tebliği bırakır. İman edenler Allah'ın buyruğuna uyararak inkarcılara sevgi duymazlar. Ancak mümin, Allah'tan yüz çevirmiş birine karşı

sevgi duymasa da, o insanın iman etmesi için elinden gelen çabayı gösterir. Mümtehine Suresi, 1. ayette "... Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkar etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp-çıkarmışlardır. Eğer siz, Benim yolumda cihad etmek ve Benim rızamı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hala sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlediklerinizi ve açığa vurduklarınızı bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur." ifadesiyle inkarcılara sevgi yönelmemeye uyarısı yapılır. Bu kuşkusuz, o kişiye öfke duyma, onun kötülüğünü isteme anlamına gelmez. Tam aksine mümin, öğüt alabilecek olan insanlara dini tebliğ etmek, ölümü, ahireti, cennet ve cehennemi anlatmak, Kur'an'la uyarmakla yükümlüdür. Bu görevleri isteyerek ve şevkle yapar. Tüm çabasına rağmen iman etmeyen kişiye ise mümin, "Allah, sizinle din konusunda savaşımayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever." (Mümtehine Suresi, 8) ayeti gereği bozgunculuk çıkarmadığı sürece adil ve hoşgörülü davranır. Tebliğ, ihtiyaç içinde olan her insana yapılır. İhtiyacı olan insanı görmezden gelmek, ayrımcılık yapmak ya da "insanlar ne der?" diye düşünerek Allah'ı ve dini anlatmamak gibi bir tercih olamaz. Allah ahirette bunun hesabını sorar. Eğer insanları tebliğ yapılan-yapılmayan şeklinde ayırırsak, dünyadaki insanların yalnızca çok az bir kesimiyle konuşulacağı gibi bir sonuç ortaya çıkar. Bu durumda İslam ahlakının dünya hakimiyetinden söz etmek de imkansızlaşır. Çünkü İslam ahlakı tüm insanlığı kapsayacaktır. Kadın ya da erkek her dinden her millettten, her ırktan, her camiadan insan -Allah'ın dilemesiyle- dinin güzelliklerini yaşayacaktır. Samimi müminlere düşen, Allah'ın beğendiği en güzel ahlakı yaşamak, insanlara bu güzel ahlakla yaklaşmak, onları da din ahlakını yaşamaya davet etmektir. Peygamberimiz(sav)'in ahlakı yaşandığında, Kur'an'a tam tabi olduğunda-Allah'ın dilemesiyle- İslam ahlakı tüm dünyaya hakim olacak, barış, huzur, mutluluk ve sevgi insanlığı saracaktır.